

Графу Олізару

Олександр Пушкін

Співцю! Іздавна між собою
Не ладять наші племена:
То наша стогне сторона,
То гине ваша під грозою.

І ви, бува, бенкетували
Кремля ганьбу й ясир,
І ми об брили павших стін
Як празьких немовлят та й лупцювали,
Коли в кривавий прах топтали
Красу Костюшкових стягів.

І той не наш, хто вашу діву
Кільцем жаданим пов'язав;
Не надіп'єм жадану чашу
На славу ваших красних дам;
І наша діва молода,
Зманивши серце поляка,
Відкине, пані гордовита
Любов країни шкідника.

Та крик бо вірша пречудовий
Серця недружні поєдна -
Бо усміх музи - загадковий
Земля ненавистю німа,
При гречних звуках окрилення
При співі лір...
І повстають благословення
На племена приходить мир...

Переклад Бука Данила

Оригінал:
Певец! издревле меж собою

Враждуют наши племена:
То наша стонет сторона,
То гибнет ваша под грозою.

И вы, бывало, пировали
Кремля позор и плен,
И мы о камни падших стен
Младенцев Праги избивали,
Когда в кровавый прах топтали
Красу Костюшкиных знамен.

И тот не наш, кто с девой вашей
Кольцом заветным сопряжен;
Не выпьем мы заветной чашей
Здоровье ваших красных жен;
И наша дева молодая,
Привлекши сердце поляка,
Отвергнет, гордостью пылая,
Любовь народного врага.

Но глас поэзии чудесной
Сердца враждебные дружит —
Перед улыбкой муз небесной
Земная ненависть молчит,
При сладких звуках вдохновенья,
При песнях лир...
И восстают благословенья.
На племена нисходит мир...